

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ NORBERT SEVESTRE

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

— "Ανοιξε! ούρλιαξε ο ύπολογαγός Ζουαγιέ δίνοντας μιá δυνατή κλωτσιά στην πόρτα της μικρής καλύβας.

Είχε αφήσει τὸν καταλιωμό καὶ είχε μπῆ στο ἀναμιατικό αὐτὸ χωριό, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ περάσῃ μιὰ εὐθνή νύχτα. Ἄφου χτύπησε καὶ ξαναχτύπησε, τραβήχτηκε λίγο στὸν κήπο, κίτταξε πρὸς τὸ παράθυρο τῆς καλύβας καὶ φώναξε: «—Θ' ανοίξεις λοιπὸν;»

"Ἐπειτα ἀπὸ λίγα λεπτά, ἄκουσε μιὰ τρομαγμένη φωνή, πού δὲν μπορούσε νὰ καταλάβῃ κανένας ἂν ἦταν ἀνδρική ἢ γυναικεία, μιὰ σιγῆ, φοβισμένη φωνή, πού ρωτοῦσε ἀπὸ μέσα:

—Τι θέλετε, κύριε;

—"Ανοιξε γρήγορα! Χτυπῶ τόσην ὥρα, δὲν ἀκούτε;...

"Ἐσαφνα ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ ὁ Ζουαγιέ βρέθηκε μπροστά σ' ἕνα παιδί, πού φράζοντάς του τὸ ὄνομό, τοῦ εἶπε ὑψώνοντας τὸ χεῖρῖ του:

—Ἄλτ, κύριε ὑπολογαγέ!

—Ἄ, εὐὸ εἶσαι, Τούνηγ, ἔκανε ὁ Ζουαγιέ, ἀναγνωρίζοντας ἕναν ἀπ' αὐτοὺς τοὺς μικροὺς Ἄνναμιτες, πού ἔπλεναν τὰ ρούχα τῶν στρατιωτῶν. Γιατί δὲν ἀνοίγεις τόσην ὥρα, ἀφού ἄκουγες τῆ φωνή μου;

—Γιατί δὲν μπορείτε τέτοιαν ὥρα νὰ μπῆτε στὸ σπίτι, κύριε ὑπολογαγέ. Ὅλοι κοιμῶνται μέσα...

"Ὁ Ζουαγιέ σούφρωσε τὰ φρύδια του καὶ τὸν κίτταξε μὲ ἄγριο ὄψος.

—Δὲν μπορῶ; Ὅσπῃ ἀπ' ἐδῶ, βρωμιάσκαλο!...

Καὶ κατάφερε μιὰ δυνατὴ κλωτσιά στὸ μικρὸ, πού τὸν ἔκανε νὰ ξεφουσκῇ ἄγρια.

—Ἄναψε γρήγορα ἕνα φῶς! Δὲν βλέπω τῆ μύτη μου... διέταξε ἔπειτα μὲ τόνο πού δὲν ἔπαυε ἀπὸ ἀντίρρηση. Πεινῶ, τὸ ξέρεις ὅτι πεινῶ, Τούνηγ;

—Ἀντιῶμα, κύριε ὑπολογαγέ, ἐτραύλισε τρέμοντας ὁ μικρός, μὰ δὲν ἔχουμε οὔτε ὄρεξ, οὔτε ψάρα, οὔτε κρέας! Τὸ ντουλάπι μας εἶνε ἀδειανό!

"Ὁ Ζουαγιέ προχώρησε ἀπειλητικὰ στὸν Τούνηγ, ὁ ὅποιος ἱποχωροῦσε φοβισμένος πρὸς τὴν πόρτα.

—Μείνετε ἡσυχοὶ ὅμως, κύριε ὑπολογαγέ! Μείνετε ἡσυχοί... εἶπε ὁ μικρός. Θὰ ψάξω παντοῦ καὶ πιστεῖω ὅτι κάτι θὰ βρῶ νὰ σὰς φέρω.

—Τσακίσου! οὔρλιαξε ὁ ἀξιωματικός.

"Ὁ μικρός χάθηκε μὲσ' στὸ σκοτάδι. Ἐπειτα ἀπὸ λίγα λεπτά γύρισε κρατώντας στὰ χεῖρα του ἕνα μεγάλο δίσκο μὲ διάφορα φαγητά.

"Ὁ Ζουαγιέ ἔστρωε τὰ χεῖρα του εὐχαριστήμενος.

—Ἐπὶ τέλος! εἶπε χαμογελώντας.

"Ὁ ὑπολογαγός ἄρχισε νὰ τρώῃ μὲ μεγάλῃ ὄρεξ, ἐνῶ ὁ μικρός, ἑρρωμένος σὲ μιὰ γωνία τῆς καλύβας, τὸν κιντοῦσε μὲ φρόβο καὶ θαυμασιῶ συγκρονάς.

Ἄφου ἐτέλειωσε τὸ φαί του, ὁ Τούνηγ βγήκε ἔξω πάλι μὲ σιγαμὴ κ' ἔπειτα ἀπὸ λίγο τὸ ἔφερε ἕνα φλασκὶ μὲ κρασί. Ὁ Ζουαγιέ τὸ ἤπιε μονορούφι καὶ ζήτησε κ' ἄλλο. Χορτασμένος, μισομεθυσμένος, ξεπλάσθηκε ἔπειτα σ' ἕνα ἀχυρόστρωμα καὶ ζήτησε ἀπὸ τὸ μικρὸ νὰ τοῦ φέρῃ ὄπο.

"Ὁ Τούνηγ τοῦ γέμισε ἀδάκαπα τὴν πίπα του κ' αὐτὸς κἀντιψε, κἀντιψε ἀλόγιστα, σιγανοτραγουδοῦντας.

—Σὲ λίγο θὰ τὸν πᾶρῃ ὁ ἴππος καὶ θὰ ἡσυχάσω κ' ἐγώ, συλλογιότιμῃ ὁ μικρός Ἄνναμιτῆς, νοιώθοντας νὰ βαραίνουν τὰ βλέφαρά του.

"Ὁ ὑπολογαγός ὅμως δὲν εἶχε ὄρεξ νὰ κοιμηθῇ.

—Ποῦ εἶνε ἡ Καλέξ, Τούνηγ; ρώτησε ἔπειτα ἀπὸ λίγο, ἐνῶ συγχρόνως τὰ μάτια του ἔπαρναν μιὰ παράξενη ἔκφρασι κάτω ἀπὸ τὸ τρεμουλιαστὸ φῶς τοῦ λυχναριοῦ.

"Ὁ μικρός ἀναγίγασε ἀνοίγοντας αὐτὰ τὰ λόγια... Ἡ Καλέξ ἦταν ἡ μεγαλύτερη ἀδελφὴ τοῦ Τούνηγ, ἕνα ἄμορφο, μελαχροινὸ κορίτσι δεκαεφτά χρόνων.

—Δὲν εἶνε ἐδῶ αὐτὴ τὴν ὥρα, κύριε... ψιθύρισε τρέμοντας ὁ μικρός. Ἄκουσε τῆ φωνή σας κ' ἔβρνε μαζὺ μὲ τὸν πατέρα μου καὶ τῆ μητέρα μου. Ἄν νομίζετε ὅτι σὰς λέω ψέματα κ' ὅτι ἔξω αὐτὴ τῆ στιγμῇ πού εἶνε, ὁ θεὸς Τίγρις νὰ με καταβορῆσθῃ ἀμέσως! Μὰ μὴν ἀναμνηστεύετε, μὴν ἀνησυχεῖτε! Σὰς ὑπόσχομαι νὰ τὴν βρῶ καὶ νὰ σὰς τῆ φέρω!

—Τσακίσου γρήγορα, φύγα τοῦ διαβόλου! οὐρλιασε ὁ Ζουαγιέ, ἀνασηκωμένος ἐπάνω στὸ ἀχυρόστρωμα καὶ δείχνοντας τὴς γοσθῆς του.

"Ὁ Τρύνηγ τότε, βγήκε κλαίγοντας ἔξω κ' ἄρχισε νὰ φωνάζῃ σὸν τρεμῶδες μὲσ' στὸ σκοτάδι:

—Καλέξ!... Καλέξ!...

***

"Ὁ πατέρας, ἡ μητέρα καὶ ἡ ἀδελφὴ τοῦ Τούνηγ, ἀκούγοντας χτύπους στὴν πόρτα τῆς καλύβας τους, εἶχαν καταφύγει σὲ μιὰ γειτονική καλύβα καὶ, κατὰ τὸ διάστημα πού ὁ ὑπολογαγός ἔστρωε κ' ἔβρινε στὸ σπίτι τους, αὐτοὶ συζητοῦσαν σὲ μιὰν ἀκατάληπτη γλώσσα, φωνάζοντας καὶ χειρονομώντας νευρικά.

Ἐκεῖ τοὺς βόηκε ὁ Τούνηγ καὶ τοὺς διηγήθηκε τὴ εἰδηθὴ μὲ τὸν ἀξιωματικό. Ἡ εἰδηθὴ εἶπε ὁ ἀξιωματικός ἤρπασε τέτοια ὥρα τὴν κόρη τους, τοὺς εἶχε καταταράξει, γιατί καταλάβαιναν πούλν κατὰ τοὺς σκοπούς του.

Σὲ μιὰ στιγμῇ, ὁ πατέρας τοῦ Τούνηγ, γριζώντας στὸ γινὸ του τοῦ εἶπε μὲ ὄψος περιτρομο:

—Μὴν ξεχνάς, παιδί μου, ὅτι εἶνε ἀδελφὴ σου, σάρκα ἀπὸ τῆ σάρκα σου!

—Καὶ σὺ, πατέρα, μὴν ξεχνάς ὅτι εἶνε κόρη σου, αἷμα ἀπὸ τὸ αἷμα σου!

Ἀπογοητευμένοι κ' οἱ δύο, ἄρχισαν νὰ συλλογιζοῦνται μὲ τὸ χεῖρῖ στὸ σαγόνι τους. Στὸ πλάι τους βρισκόντουσαν ὁ γείτονας Κόντ, πούλν λυπημένος κ' αὐτὸς, καὶ ἡ Κισώζ, ἡ γυναίκα τοῦ γέρο Τούνηγ, ἡ ὅποια, μὲ δάκρυα στὰ μάτια, μασσοῦσε ἕνα κομμάτι ζαχαροκάλαμο. Κοντὰ στὴν πόρτα, ἡ Καλέξ, ἡ κόρη τους, δακρυομένη κ' αὐτὴ, ἔραγιζε πού καὶ πού ἀνήσυχζε: ματιές στὴν καλύβα, ὅπου ὁ ἀξιωματικός μεθυσμένος ἀπὸ τὸ κρασί καὶ τὸ ὄπο, εἶχε βυθισθῇ σὲ μιὰ γλυκεῖα νάρκη, περιμένοντας τὴν ἀντινόμοια...

"Ἐσαφνα, ὁ γέρο Τούνηγ πετάχτηκε ἐπάνω.

—Καὶ σὺ, εἶπε ἀποτεινόμενος στὸν Κόντ, μὴν ξεχνάς ὅτι ἡ Καλέξ εἶνε ἀραβωνιαστικὴ σου, ἡ γυναίκα αὐτῇ πού θὰ χάρισῃ γερὰ παιδιὰ στὴ φυλὴ σου!

—Ναί, ἀφέντη, τὸ ξέρω... τραύισε ὁ Κόντ.

—Ἄφου τὸ ἔφερε, συνέχισε ὁ γέρος, μὴ δι-στιάσεις νὰ τὴν ἱερασιάζῃς! Θάφρος λοιπὸν! Μὴν εἶσαι σὸν τὰ καλὰ μὴν τρέμεις στὴν παρακικρὴ νποὴ τοῦ ἀνέμου! Γίνου ἡ βαλκανίδα μὲ τὸ γερὸ κρασί, πού ἀψηφά τῆ φοβερὴ ὀρμὴ τοῦ τυφῶνα!

"Ἡ Καλέξ θὰ γινῇ γυναίκα σου ἔπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸ καὶ σὺ πρέπει νὰ τὴν ἱερασιάζῃς, ἀφού κινδυνεύει ἡ τιμὴ τῆς!

"Ἡ μικρὴ Καλέξ, ἀκούγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, πῆγε καὶ ἔαψεως κοντὰ τὰ πόδια τοῦ ἀραβωνιαστικοῦ τῆς. Τὰ κατὰμαρα μάτια τῆς ἦταν βουρκομένα ἀπὸ τὰ δάκρυα καὶ τὰ μάγουλά τῆς κατακόκκινα ἀπὸ τὴ ντροπὴ καὶ τὸ φτειασιδί.

—Κομμάτι; ρώτησε ὁ γέρο Τούνηγ τὴν κόρη του.

"Ἡ Καλέξ κοίνησε καταματικὰ τὸ κεφάλι τῆς καὶ ἔξασπασε ἀπότομα σ' ἕνα πηχτὸ κλάμα.

"Ὁ Κόντ ὁ ἀραβωνιαστικός τῆς, βλέποντάς τὴν νὰ κλαίῃ, τὴν πῆρε στὴν ἀγκάλια του καὶ ἄρχισε νὰ τῇ νανοριζῇ ὁ μικρὸ παιδί.

—Σκούπισε τὰ δάκρυά σου, ἄρωμα τῆς ψυχῆς μου καὶ αἷμα τῆς καρδιάς μου, τῆς ἔλεγε. Καὶ τῆ φιλοῦσε γλυκὰ στὸ στόμά.

"Ἐσαφνα, ὁ Κόντ σηκώθηκε ἐπάνω.

—Σταθῆτε! Εἵμαστε τρεῖς, αὐτὸς εἶνε ἕνας... Ἐμεῖς ἄγρο-πνοῖμε, εἶπε, αὐτὸς κομμάτι... Πάμε νὰ τὸν σκοτώσουμε;...

—Ἐμπρός! φώναξαν μ' ἐνθουσιασμό κ' οἱ ἄλλοι. Ὁ θεὸς Τίγρις ἄς δυναμώσῃ τὰ μαρτάσα μας κ' ἄς φλογιστὸ τὸ αἷμα μας!

Τὸ ἄγριο μῦθος, ἡ ἱερὴ ἀνανάκτησις μᾶς ἰποδουλωμένης φυλῆς εἶχε ζυτνήσει ἀπότομα κρασί του καὶ τοὺς ἔσπρωχνε νὰ ἐκδικηθοῦν! Χωρὶς νὰ χάνουν μισὸν, ἀπλίσθησαν καὶ οἱ τρεῖς μὲ δῖτι βοήσαν μπροστὰ τους κ' ἀνοίγοντας τὴν πόρτα χάθηκαν σὸν φαντάσματα μὲσ' στὴ νύχτα...

Τοῦ κᾶκου τὸ δυστυχισμένο κορίτσι προσπαθοῦσε νὰ τοὺς συγκερ-τήσῃ, τοῦ κᾶκου σούφριε μὲ κλάματα σὰ πόδια τοῦ πατέρα τῆς καὶ τοῦ ἀραβωνιαστικοῦ τῆς φωνάζοντας:

—Πατέρα! Κόντ! Συγκρατῆστε τὴν ὀργὴ σας! Ὁ θεὸς Τίγρις δὲν ἀγαπᾷ τὸ αἷμα, δὲν ἀγαπᾷ τοὺς θρήνους καὶ τὰ βογγητά!

Αὐτοὶ ὅμως δὲν ἔβρισαν καμιά σημασία στὰ λόγια τῆς.

"Ὅταν ἔφτασαν μπροστὰ στὴν καλύβα, στάθηκαν μιὰ στιγμὴ κρα-τόντας τὴν ἀνάτα τους. Ἐπειτα ὁ μικρός ἀνοίξε δειλὰ τὴν πόρτα καὶ μπῆκε μέσα. Ὁ Ζουαγιέ ἐκείνη τὴν ὥρα τραγουδοῦσε. Μόλις εἶδε τὸν Τούνηγ σηκώθηκε ἐπάνω τρακλίζοντας καὶ τὸν ρώτησε χαμογελώντας, ἐνῶ τὰ μάτια του ἔπαρναν μιὰ σατανικὴ ἔκφρασι:

—Ἐ, πού εἶνε ἡ Καλέξ; Πού εἶνε ἡ Καλέξ;...

"Ὁ μικρός τραύισε κἀπὶ καὶ τὸν κίτταξε περι-τρομος. Ὁ ὑπολογαγός, μὲ βλέποντάς μπροστὰ του τὸ

Τραβήχτηκε στὸν κήπο καὶ κίτταξε πρὸς τὸ παράθυρο.

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ

Κάθε λαός και κάθε τόπος έχει τις προλήψεις και τις διασπονο- νίες του. Δεν είναι φυσικά, απηλλεγμένοι από αυτές κ' ο Έλληνας λαός. Έχει μάλιστα περισσότερες απ' τους άλλους λαούς, γιατί μό- λης εκατό χρόνια έχει πού ελευθερώθηκε και δεν εκπροσώπη άσπια άρκετά. Από τις προλήψεις αυτές του Έλληνικού λαού δημοσιεύουμε εδώ τις πού χαρακτηριστικές :

Τών Θηβών

Στη θήβα τὸ ἔχουν σὲ κακὸ πολὺ νὰ δίσουν στὴν λεγῶνα τριαντάφυλλο.

***

Όσα ὄνειρα ἰδί κανεῖς τὴν ἄνοιξὶ δὲν ξεδιαλώνουν, γιατί βγαίν- νουν τὰ νέα φύλλα στὰ δέντρα.

Ἐπίσης καὶ τοῦ φθινοπώρου τὸ ὄνειρα δὲν ξεδιαλώνουν, γιατί τό- τε κλέφτουν τὰ φύλλα ἀπὸ τὰ δέντρα.

***

Όταν τριξὴ τὸ ταβάνι τοῦ σπιτιοῦ, μεγάλο κακὸ θὰ σημεῖθὶ στὴν οἰκογένεια, θάνατος ἢ κάποιον ἄλλο μεγάλο δυστύχημα.

Τῆς Ἡλείου

Στὴν Ἡλείου πιστεύουν ὅτι δὲν κάνει νὰ πρωτοθῆ κανεῖς, τὸν Μάρτη, χελιδνὸν νησιώκος, γιατί :

« — Θὰ τὸν τσακίσῃ »

Ἀληθὴ ἢ δὲ τοῦ μεταδόσῃ, δ.τ. ἀρρωστία ἔχει φέρει ἀπὸ ἐκεῖ πού ἔρχεται !...

***

Ἐπίσης τὴν πρωτομαγιά, κάθε ἄνθρωπος, ἅμα ξυτηνίσῃ τὸ πρῶτο, τρώει σκόρδο, γιὰ νὰ μὴν ἀκούη νησιώκος γάιδωρο νὰ γκαρῖθῃ, ὅποτε θὰ πέσῃ ἀρρωστος ὄλο τὸ χρόνο !...

Στὸ Ξυλόκακτρο.

Στὸ Ξυλόκακτρο πιστεύουν πὸς τὴ Μεγάλῃ Παρασκευῇ ὅτιο δέντρο ἢ κλαδί χτυπήσῃ κανέ- νας μὲ τσεκούρι, ἔστω καὶ ἑλαφριά, τὸ δέντρο αὐτὸ θὰ ξεραθῇ, γιατί ἐπάνω σὲ ξύλο σταυρώ- θηκε αὐτὴ τὴν ἡμέρα ὁ Χριστός !

***

Ἐπίσης πιστεύουν ὅτι ὁ ἀφορισμὸς πίνει, ἂν ὁ παπὰς τὸν διαδόσῃ πατώντας ἐπάνω σ' ἕνα λε- θέτι (καζάνι) γυρισμένο ἀνάποδα !...

Ὁ ἀφορισμένος, λένε, στὸν χρόνο ἐπάνω θὰ ποιστῇ, θὰ μαυρίσῃ σὰν τὸ λεθετὶ καὶ θὰ πε- θάνῃ !...

ΤΑ ΠΟΡΤΟΚΑΛΛΙΑ ΤΗΣ ΓΙΑΦΑΣ

Τὰ καλύτερα πορτοκάλια εἶνε, κατὰ τὴν κοι- νὴ ὁμιλογοία, τὰ παραγόμενα στὴν περιφέρεια τῆς Γιαφας στὴ Σουρία. Στὴ Γιαφα ἰσχύουν 340 πορτοκαλιῶνες, ἔκαστος τὸν ὅποιον περιέ- χει δύο ἕως διήμισι χιλιάδες πορτοκάλιας. Τὸ σύνολο τῶν δέντρων ὑπερβαίνει τὸ ἑκατομμύριο καὶ ἡ παραγωγή τῶν πορτοκαλλίων φθάνει τὸν ἀριθμὸ 36.000.000. Ἡ Γιαφα ἔξάγει κάθε χρόνο 250—300.000 χιλιάδια μὲ πορτοκάλια, τὰ ὅποια ἀντιπροσωπεύουν ἄρετὰ ἑκατομμύρια δραχμῶν. Κάθε πορ- τοκαλιῶν ἀποφέρει κάθε χρόνο ἔσοδα δεκαεπτάσια τῶν ἐξόδων του.

κορίτσι, φαντάσθηκε ὅτι ὁ μικρός, πονηρός Ἀναγνίστης τὸν κοροϊδεύει. Πλησιαζόντας τότε, τὸν καταφέρνει μιά δυνατὴ γροθιά στὸ πρόσωπο καὶ τὸν κίλισε αἰμόφυρτο κάτω.

— Νά !... Νὰ σὲ μάθω ἐγώ, φῦτρα τοῦ διαβόλου, νὰ μὲ κοροϊ- δεῖς !... Καὶ ἔσπασε σ' ἀκαθάρτα γέλια...

Δὲν πρόφτασε ὅμως νὰ τελειώσῃ τὰ λόγια τὸν κ' ἔξασα ἄνοιξε ἢ πόρτα καὶ ὄρισαν μέσα ὁ γέρο Τουνγκ καὶ ὁ Κόντ. Πρωτοῦ δο- θῆ καρὸς ν' ἀμυνθῇ ὁ Ζουαγιέ, δέχτηκε μιά δυνατὴ τσεκούρα στὸ κεφάλι καὶ σωρισάστηκε νεκρὸς πάνω στὸ ἀχνόστρωμα, μέσα σὲ μιά λίμη αἱματος !

Ὁ Κόντ, βλέποντας νεκρὸ τὸν ὑπολογαγὸ, γονάτισε καὶ σκύδον- τας τὸ κεφάλι προσευχήθηκε :

— Θεέ μου, συγγνώσέ με ἂν ἔβαρα τὰ χέρια μου μὲ αἷμα ! Μ' ἂν ἀναγκάσθηκαν νὰ σκοτώσω αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, τοῦτο τὸ ἔκαμα γιὰ νὰ σώσω τὴν τιμὴ τῆς γλυκαῖός μου Καλέχ καὶ νὰ μπορέσουμε ἔτσι νὰ φέρουμε κ' οἱ δύο μας καθαρά κ' ἀμόλυντα στὸν κόσμο τὰ παιδιὰ πὸν θὰ δοξάσουν τὸ ὄνομά σου καὶ θὰ πληθύνουν τὴ φυλὴ πὸν προστατεύεις !

Ἐπειτα, παίρνοντας κ' οἱ τρεῖς τὰ ὄπλα τους, ἄνοιξαν τὴν πόρτα καὶ χάρθηκαν σὰν φαντάσματα πάλι μέσα στὸ νύκτα...

NORBERT SEVESTRE

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΜΑΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Ὁ Γεώργιος στὴ Βιέννη. Ἡ μικροῦλα Βιεννέζικα πού λιμ- πίζεται τὸ χρυσὸ ρολοῖ του. Ἡ ἐπέμβασις τῆς παραμάνας. Ἡ μικροῦλα ἐπιμένει. Πῶς ἔσωσε ὁ βασιλεὺς τὸ ρολοῖ του. Ὁ Γεώργιος ὡς καπετάνιος. Τὰ προφητικά του λόγια. Ὁ βασιλεὺς καὶ οἱ δημοσιογράφοι. Στὸ σπίτι τοῦ Ρούφου. Τὶ ἔφαχνε νὰ βρῇ στὸ τζάκι, κλπ.

Συνεχίζουμε καὶ σήμερα τὰ τόσο χαρακτηριστικὰ ἀνέκδοτα τῆς ζωῆς τοῦ βασιλέως Γεωργίου :

Μιά μέρα ὁ Γεώργιος βγήκε ἀπὸ ἕνα ξενοδοχεῖο τῆς Βιέννης. Ὁ- πον εἶχε καταλάβει περυσιακῶς, καὶ πῆγε νὰ περπατήσῃ μέσα στὸ δημόσιο κήπο. Στὸ δρόμο ὅμως σκόνταξε ἐπάνω σ' ἕνα μικρὸ κορί- τσι, πολὺ χαριτωμένο, καὶ λίγο ἔλειψε νὰ τὸ σ'ῆι κάτω. Ἀμέσως ὁ βασιλεὺς ἔσκυψε καὶ τὴ γάιδωρε, ἐγκαταστειμένος πὸν δὲν εἶχε πάθει τίποτε. Τὸ κοριτσάκι ὅμως, θυμωμένο ἀπ' τὴ χροσὴ ἀλευσίδα τοῦ ρολοιοῦ του, τὴν ἄρταξε στὰ χέρια του καὶ βγάζοντας τὸ ρολοῖ ἀπ' τὴν τσέπη του ἄρχισε νὰ παίζῃ μ' αὐτό. Ἐντονεταῦν εἶχε πλη- σίσει κ' ἡ παραμάνα τοῦ παιδιοῦ, ἡ ὁποία προσπάθησε νὰ τοῦ πάρῃ τὸ ρολοῖ. Ἀλλὰ κάθε φορά πὸν κίτταξε νὰ τοῦ τὸ βγάλῃ ἀπὸ τὰ χέρια, τὸ κοριτσάκι ἄρχισε τὰ κλάματα. Ὁ βασιλεὺς τότε γελώντας ἔφερόμασε τὴν ἀλευσίδα καὶ τὴν ἔδωσε τῆς μικροῦλας μαζί μὲ τὸ ρολοῖ γιὰ νὰ παίξῃ. Ἀφοῦ πέρασαν κίττασμα λεπτὰ καὶ ἡ μικροῦλα ἔπαυσε ἄρετὰ, ὁ βασιλεὺς ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη τὸν ἕνα ὄραο καθρεφτάκι. Ἐκεῖνη βλέποντάς του, ἄρχισε ἀμέσως τὸ ρολοῖ γιὰ νὰ πάρῃ τὸ καθρεφτάκι, πὸν τῆς εἶχε ἄρεσι περυσιότερο. Κ' ἔτσι ὁ βα- σιλεὺς πῆρε τὸ ρολοῖ του κ' ἔφυγε, ἀφίνοντας στὴ μικρὴ γι' ἀνάμνη- σι τὸ καθρεφτάκι.

***

Όταν ὁ Γεώργιος ἀπηρετοδὸς ὡς μαθητιώ- μενος πλοίαρχος στὸ πολέμιον ναυτικὸ τῆς πατρί- δος του, μιά μέρα πὸν εἶχε βρῆ σὲ μιά θαλάσσια ἐκδρομὴ, μαζί μὲ τοὺς ἀδελφούς του, ἔπασε με- γάλῃ τραγωδία. Θέλησε τότε ν' ἀναλάβῃ καὶ νὰ κυβερνήσῃ αὐτὸς τὸ πλοιο, μὰ οἱ ἀδελφοὶ του δὲν τὸν ἄφησαν. Τότε ὁ Γεώργιος ἱσχυρόντας στίς συντάσεις τους, τοὺς εἶπε θυμωμένος :

— Μὰ γιὰ ὄνομό τῆς Ἑλλάδος τὸ περῶσατε καὶ φροδῆστε μὴ δὲν τὰ καταφέρω :

— Θὰ μποροῦσε, ἀλήθεια, νὰ κυβερνήσῃς τὸν τόπο αὐτό ; τὸν ρώτησαν.

— Γιατί ὄχι ; Ἄς μοῦ τὸν ἔδιναν καὶ θὰ βλέ- πατε.

Καί, ὅπως ἀπεδείχθη, δὲν εἶχε καθόλου ἄδικο στίς αἰσιδοξές προβλέψεις του.

***

Ὁ βασιλεὺς ἐγίνετο διαρκῶς ὁ στόχος τῶν δη- μοσιογράφων, οἱ ὅποιοι τὸν κινηγοῖσαν ἐπίμονα παντοῦ. Κάποτε πὸν εἶχε πάει στὴν Πάτρα ἐπε- οικήθηκε στὸ σπίτι του τὸ φίλο του Θάνο Ρούφου, τὸν ὅποιον ἀγαποῦσε παραπολύ. Μπαίνοντας στὴ σάλα ἄρχισε νὰ μιλήσῃ ἐλεύθερα μὲ ὄλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενίας κ' ἔξέφρασε τὴν ἱκανοποίησὶ του πὸν δὲν θὰ τὸν ἄκουγε κανένας δημοσιογράφος. Καί μ' αὐτὴ τὴν ἰ- δέα ἔξακολούθησε νὰ κουβεντιάζῃ μαζί τους μὲ μεγάλη φαιδοχίτητα. Περιέργως ὅμως τὴν ἄλλῃ μέρα ἡ ἐφημερίδες εἶχαν λεπτομερῆ πε- ριογραφή τῆς ἐπισκέψῆς του καὶ τῶν ἰδιαιτέρων συνομιλιῶν του. Γιατὶ ἀπλούστατα οἱ δημοσιογράφοι κατώρθωσαν νὰ τρωπώσουν στὸ σπίτι τοῦ Ρούφου καὶ ν' ἀκούσουν τὰ πάντα ἀπὸ τὰ πλαγινὰ δωμά- τια, βάζοντας τ' αὐτὸν στίς κλειδαρότρες !

Μόλις διάβασε ὁ βασιλεὺς τίς ἐφημερίδες ἔτρεξε νὰ βρῆ τὸ Ρού- φο καὶ τοῦ εἶπε γελαστός :

— Ἄλλῃ φορά, ὅταν ἔρθω στὸ σπίτι σου, πρέπει νὰ ἔγκασατή- σης φρουρά, γιὰ νὰ μὴν πάθουν πάλι τὰ ἴδια !...

***

Όταν ἐπεσκέψθη μιά ἄλλῃ πάλι φορά τὴν Πάτρα, ὁ Γεώργιος πῆγε ξανά στὸ σπίτι τοῦ Ρούφου, γιὰ νὰ μείνῃ ἔκει.

Κατέβηκε ἀπὸ τ' ἀμάξι, μῆκε μέσα, περῆμε νὰ κλειδώσουν πίσω του τὴν ἐξώπορτα, προχώρησε στὸ δωμάτιο πὸν τοῦ εἶχαν ἔτοι- μάσει κ' ἄρχισε νὰ κίτταξῃ προσεκτικὰ γύρω του. Στὸ τέλος ἔσκυψε καὶ κίτταξε καὶ σὸ... ἔσωσε τὸν τζακιοῦ.

— Τὶ γυρεύετι. Μεγαλειώτατε ; τὸν ἐρώτησε ἐκπληκτος ὁ Ρούφος.

— Κιττάζω σ' ὄλα τὰ μέρη τοῦ δωματιοῦ, γιὰ νὰ μὴν τυχῇ κ' εἶνε κρυμμένος πονθηὰ κανένας δημοσιογράφος. Αὐτοὶ οἱ διαβολάν- θρωποι ἔχρουν κίτταξῃ διὰ κατεργαρίαι ! Μποροῦν νὰ κατεδοῦν κ' ἀπ' τὰ κεραμίδια καὶ νὰ χωθοῦν μέσα στὸ τζάκι προκειμένου ν' ἀκού- σουν τί θὰ πῶ. Μὴ σὰς φαίνεται παράξενο αὐτὸ πὸν σὰς λέω. Δὲν πρέπει νὰ τοὺς δίνῃ κανεῖς μῦσσα, γιατί εἶνε ἀναγκασιώ- μενοι λόγῳ τοῦ ἐπαγγέλματός των νὰ καταφεύγουν σὲ κάθε τερτίκι, σὲ κάθε σατανικὸ μέσον γιὰ ν' ἀκούσουν τί θὰ πῶ...

